

"Musibet olur her dem hıyanet neticesi, mükâfatın sebebi." cümlesini, doğuştan engelli olan çocuklar açısından nasıl değerlendirebiliriz?

Musibetleri, yüzde yüz hata ile irtibatlandırmak doğru bir bakış açısı değildir. **Hatalar**, insanın başına gelen musibetlerin çok hikmet ve sebeplerinden bir tanesidir; musibetin **mutlak illeti değildir**.

Şayet her sıkıntı ve musibetin arkasında gizli bir kusur ve günah aranacak olursa, o zaman sıkıntı ve musibete maruz kalan bütün salihleri zımnî bir şekilde gizli günah ile itham etmiş oluruz. Hâlbuki en büyük musibet ve sıkıntılara maruz kalanlar, başta nebiler, sonra onun izinde giden âlim ve evliyalar olmuştur.

Musibet ve **sıkıntılar** maneî temizlikten başka manen tekemmül edip terakki etmeye de bir müşevviktirler. Bu yüzden maruz kalınan her musibeti günahattan temizlenmeye tevîl etmemek gerekir.

Tabîî bizim bunu böyle tevîl etmemiz bir vazife iken, sıkıntıya maruz kalanlar da gurur ve kibre kapılmamak için, başına gelen sıkıntıları gizli bir kusur ya da günaha hamledebilirler. Büyük ve salih insanlar, nefislerini daima zemmetmişler, asla tebrîe etmemişlerdir.

"**Musibet olur her dem hatanın neticesi**" ifadesinde, hata ile musibet arasındaki sebebe işaret vardır. Mesela, sobaya çıplak elle dokunmak bir hatadır, elin yanması ise bu hatanın neticesidir. Ama Allah, her hatalıyı yüzde yüz dünyada cezalandıracak diye bir kaide ya da "**masumlar musibete uğramaz**" diye bir şart bulunmuyor.